

Baráti beszélgetés a találkozás után.

(Sallay Béla, a földalatti mérnökök felvétele.)

Tegnap délután pontban 14 óra 15 perckor ismét jelentős állomásához érkezett a földalatti építése. A 9-es és 10-es munkahelyek alagútjának találkozásánál, most az 5-ös és 6-os munkahely között találkozott a föld mélyén az irányítót hajtó két brigád: Kalitzka József és Ferenczi Sándor brigádja.

★

Körülbelül három hete kezdődött meg a november 7. tiszteletére folyó verseny. A két munkahely építésvezetője kitűzte a versenyfeladatot: találkozzék az ünnep napjáig a bal vonalcsőve a két munkahely. Ezt a célt megbeszélték a pártszervezetel, aztán a dolgozókhoz fordultak és megszületett a határozat: „november 7-ig találkozzunk”. Az 5-ös munkahelyen dolgozó Kalitzka-brigád versenyre hívta Ferencziékét a 6-osról.

Megindult a verseny. Jöttek a kisebb-nagyobb akadályok, a munka minőségével sem volt minden rendben. Azért, ha nem is gyorsan, de állandóan közelített egymáshoz a két munkahely. Az elmúlt hét péntekjén a földrétegen keresztül már hallották a puskák zörgését. Olaj volt ez a tűzre. Olyan munka

kezdődött, amilyen még soha nem volt sem az 5-ösön, sem a 6-oson. Három nappal ezelőtt aztán Decker Aladár műszakvezető kiadta a 6-os munkahely

építőinek a jelszót: „Előre a találkozásig!”

Tegnapelőtt reggel hat órakor a Borbás-brigád kezdte a munkát. A munkahelyen addig a rekord 23 kis tübbing beszerezése volt, a Tóth ifibrigád tartotta. Borbásék most megdöntötték eggyel, s egyetlen műszak alatt 80 centiméterrel jutottak közelebb a szembejövőkhez. A Tóth-brigád váltotta őket. Amikor meghallották a fiatalok az új rekordot, elhatározták: „rávernek”. Sikertűlt: 25 kis tübbinget szereltek.

Tegnap reggel megint Borbásék szálltak le. Rekordot akartak megint, de csak egyetleníteni tudtak. Két nap alatt tehát 49 kis tübbinget raktak be és ezzel tizenkét órával megrövidítették a találkozás idejét.

Borbásékát Ferenczi Sándor brigádja váltotta a kezesen. Amikor leszálltak, már úgy állt a helyzet, hogy Borbás megkezdte volna a fúrást az 5-ös munkahely felé. A földréteg azonban még vastag volt és ezért Lakner Dénes főépítés-

vezető nem engedélyezte az időelőtti áttörést. Így kezdtek munkához Ferencziék. Mielőtt leszálltak volna, a brigád egyik tagja, Czettel Mihály sztahanovista bement a pártirodába.

— Zágoni elvtárs — mondta a párttitkárnak — mi áttörünk ma!

— Nem létezik! — felelt Zágoni — messze vagytok még az 5-öshöz, valószínűleg az utánatok következnek törnek át.

— Én csak azt mondhatom, Zágoni elvtárs, hogy itt a kezem. Áttörünk, akárhol is...

Amikor a Ferenczi-brigád a munkahelyre ért, a brigádvezető átszervezte a munkát. És amire még nem volt példa, négy ember kezdett puskával dolgozni a szűk alagútban, ahol még kétfő is csak nehezen fér el. Elöl guggolt Szabó Kálmán és Jónás József, utánuk Kocsis Arpád és Czettel Mihály puskázott, mögöttük Tihanyi Sándor egymaga kaparika kifelé a földet. A szorosor értelmében a tíz körmével, mert a kaparószerszámmal sehogy sem boldogult.

Tisztán hallották a túlfoldalról a puskazörgést. Néha kicsit megálltak, de csak egy pillanat-

ra. Olyankor Ferenczi Sándor erősen hallgatózott.

— Mintha alattunk lennének! Dolgozzatok kicsit lefelé!

Megint kattogtak a puskák, megint csendet kért Ferenczi.

— Most jó, most mehettek egyenesen...

Két óra felé járt az idő, amikor Ferenczi Sándor döntött: megkezdik a fúrást. Hátraszaladt, elkérte a figuránsoktól a függőönt. Szabó Kálmán felkúrt akkor elől, Ferenczi hátrább ment, megkezdtek a mérést, hogy a fúrás helyét kijelöljék. És pontban negyed háromkor, Szabó Kálmán feje mellett a túlfoldalról előbukkant a fúró hegye s nyomában éles sivitással, mint a puskacsőből a lövedék, röggök, agyagdarabok, kavicsok repültek át a 6-os munkahelyre. Az 5-ösön tudniillik nagyobb volt a nyomás, az sodorta át a földet.

Ezt a pillanatot filmre kellett volna venni. Az emberek eljenteztek, kiabáltak, ölelkeztek. Aztán a vattakabát védelme alatt, hogy szemükbe, arcukba kár ne tegyen a sok repülő kőszilánk, odabújtak a még kicsi nyíláshoz. Szabó Kálmán elkérte Czettel től a méteres mércét és átdugta az 5-ös felé.

— Fogod, komám? — harsogta túl az éktelen sivitást.

— Fogom! — hangzott a válasz s ez volt az első szó, amit a két munkahely dolgozó az alagútban váltottak.

— Akkor nincs már egy méter sem közlünk! — kiabálta Szabó.

Kis papírszelet repült át ekkor a 6-os munkahelyre. Az 5-ösön lévőek közölték, hogy milyen a légnomás az ő munkaterük-

ben. Egvtizeddel magasabb volt, mint a 6-oson. Gyorsan leszereltek a puskákról a tömlőt, hogy kiegészítsék a nyomásküszöböt.

Megkezdődött a harc most már a kézfogásért. Szabó Kálmán ment ismét előre és tépteszaggatta a szívós homokkővet, Csak akkora lyukat vágott, hogy a feje átférhessen. Akkor átnyújtotta a két kezét, az 5-ösről húzták, a 6-osról tollák és színté Szabó testével törték ki azt a részt, amelyen már át lehetett bújni a szembejövőkhez. Jónás, Czettel, Ferenczi, majd a brigád többi tagja követte. Vidáman, ölelkezve, csókolóztak az emberek, olyanok, akik talán még soha nem találkoztak az életben... És bizony, szabály

ide, szabály oda, sör is került az ünnepiökhöz, azzal ittak áldomást.

A mérnökök hamar felállították a műszereket, hogy ellenőrizzék: mennyi az eltérés a két alagút között. Kiváló munkájukat dicséri, hogy ez még a 10 millimétert sem éri el.

★

Este taggyűlésre ültek össze a 6-os munkahely kommunistái. Meghallgatták, megvitatták a titkári beszámolót, s utána tagfelvételre került sor. Egy kérelem felkúrt Zágoni elvtárs előtt a pirossal borított asztalon: Czettel

Mihály tagfelvételi kérelme. Amikor sárosan, agyagtól szürkén belépett a terembe Czettel, tapsra verődtek a tenyerek. Aztán megérkezett a pártönkivüli Ferenczi is. Megilletődötteen állt az ajtó mellett, barnaszínű svájci sapkáját gyűrögette. Amikor Zágoni elvtárs üdvözölte a győztes brigádvezetőt, Ferenczi Sándor kért szót:

— Elvtársak! Jelentem a taggyűlésnek, áttörtünk... Szeretnék vállalást tenni. Megígérem az elvtársaknak, hogy december 25-re a fúrópajzsai is kiérünk a Baross-térre...

A Baross-tér sarkán csinos, fiatal rendőrnő irányítja a forgalmat. Villamosok, autók jönnek-mennek, színesen villognak a fények. S éppen ott, az útke-reszteszedés alatt, sokemelet mélyen, már összeért a földalatti alagútja...

Lantos László

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Lantos László

Cím:

Találkozás

Forrás:

Élet 23

1953. X. 30.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

T

385.859

Hely:

Idő:

" 453 "

Személy:

Helyszám: